

Drahá E., Ty Dušana dobre poznáš, pamätáš si ho ešte z čias v plnom zdraví. Takže

vieš, že bol odjakživa zarytý neslavič. Každá ceremónia sa mu vždy videla trápna, či išlo o Nový rok, narodeniny alebo Veľkú noc. Na univerzite sa vyhol každej oficiálnej večeri, rád zaplatil poplatok, ale ísť tam nešiel. Z každej katedrovej oslavy zmizol, no a keď mal dostať nejaký špendlík, celý sa vnútorne schúlil, že ho temer nebolo. Na našich večierkoch, keď už sme museli vrátiť pohostinnosť, sa namiesto toho, aby bodro krúžil medzi skupinkami hostí, zašil kamsi do kúta, kým ho neobjavil nejaký podobný pavúk, s ktorým sa hneď pustil do odbornej debaty a obaja boli zachránení. Dušan absolútne neovláda *small talk*, obyčajné džavotanie, žartíky, nedajbože klebety, a navyše ani nepije. Chyba, veľká chyba!

Od úderu mŕtvice je ešte plachejší, ľuďom sa vyhýba, kde môže, a keď ho Mário hnetol v náručí ako vláčne cesto, celkom sa vydesil.

„Moa, moa. Čo sa deje? Čo sa ešte bude diať? Kto sem príde?“

„Nič, srdiečko, nič. A nepríde nik!“

Ani nedopoviem a ktosi cengá. Pri dverách stojí celá dychtivá baba Holanďanka, v ruke kvetináč. „Vidím, že oslavujete, a všetci tí vtáci na trávniku. Aké majú ľudia nápady!“

A nám ste nepovedali nič! Veď aj my sme dobrí susedia. Keby som to vedela, upiekla by som koláč. Ale keď ste nás už obišli, nesiem vám toť fuksiu, a nech vás milostivý pánboh v láske opatruje, lebo milosť božia je zo všetkého najdôležitejšia,“ drmolila a pánombohom ako takou veľkou cukorničkou posýpala koberec.

„To ste si vy objednali tých vtákov?“

„Kdežeby, Mário mal taký nápad.“

„No veď. Hneď som si povedala, že vy ste decentnejší ľudia!“

Šľahla okom po Sofii, ktorú mala v žalúdku, pretože aj bez dlhých rád a návodov mala krásnu záhradku. Holanďanka mala najkrajšiu, no Sofia išla hneď za ňou, jej klematis je slávou celej štvrte a na jej nádhernej breze hniezdia dva páry drozdov, zatiaľ čo na Holanďankinom javoríku nik. Naozaj. Ľudia si vedia závidieť ešte aj vtáacie hniezdo!

Už som váhala, či jej ponúknuť kávu, no zachytila som záblesk žltého oka, ktorým obehla papiere, knižky, hrnček od čaju na stole a isto zaznamenala za rohom v kuchyni kastról, v ktorom som nechala odmočiť spodok zo včerajších zapekaných zemiakov. Holanďanka je z tých gazdín, čo každý piatok

umývajú obloky octom, každú sobotu na kolenách drhnú schodíky pred domom saponátom a ryžovou kefou. Z jej dlážky možno jeŕ, z jej tanierov nie. Sú vystavené vo vitríne a ich lesk kričí na prípadné návŕtevnice: tu sa pozri, lenivica, takto má vyzerat' domácnosť! Takže kávu nedostala. S ďalším braním mena božieho nadarmo odkráčala a my so Sofiou sme sa na seba pozreli a museli sme sa smiat'.